

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

VI. Quomodo Lucifer Antiochiae Paulinum ordinavit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

CAPUT VI.

Quomodo Lucifer Antiochia Paulinum ordinavit.

Placuit igitur, ut Lucifer quidem Antiochiam proficisceretur; Eusebius autem Alexandriam: ut unâ cum Athanasio synodum congregantes; Ecclesiæ dogmata confirmarent. Ac Lucifer quidem Diaconum misit suo loco, per quem pollicitus est assensurum se iis quæ à synodo decreta essent. Ipse vero Antiochiam profectus, perturbatam ejus loci Ecclesiam reperit. Nam populus inter se dissidebat. Non enim solum Ariana hæresis, quæ ab Euzoio fuerat inducta, dirimebat Ecclesiam. Sed & ii, qui Meletium sectati fuerant, ob studium atque amorem erga præceptorem suum, ut antea dixi, se junxerant se ab iis qui in fide idem cum ipsis sentiebant. Lucifer ergo cum Paulinum illis Episcopum ordinasset, inde discessit.

CAPUT VII.

Qualiter Eusebius & Athanasius inter se consentientes, synodum Alexandria congregarunt, in qua Trinitatem consubstantialem diserte pronuntiarunt.

Eusebius vero cum venisset Alexandriam, confestim unâ cum Athanasio synodum convocavit. Convenerunt ergo ex diversis civitatibus Episcopi: & de plurimis rebus valde necessariis inter se contulerunt. Ac sancti quidem spiritus divinitatem illic asseruerunt, eum in consubstantiali Trinitate comprehendentes. Christum vero hominem factum, non carnem modo, sed animam etiam humanam assumpsisse pronuntiarunt; quæ quidem sententia olim fuerat Ecclesiasticorum virorum. Non enim novam quandam doctrinam à se primum excogitatam in Ecclesiam invexerunt: sed ea sanxerunt quæ & Ecclesiastica traditio ab initio docuerat, & Christianorum Philosophi certissimis argumentis adstruxerant. Ita enim omnes antiqui qui hac de re disputarunt, suam nobis sententiam scriptis proditam reliquerunt. Irenæus certe & Clemens, & Apollinaris Hierapolitanus, & Serapion Antiochenæ urbis Episcopus, Christum qui homo

Κεφ. 5.

Ὅτι λάκιφρος ἐν ἀντιοχείᾳ ἤρμεν παυλίῳ ἐχειροτόνησεν.

Εὐδοκίᾳ ἔν, λάκιφρος μὲν ἐπὶ τὴν συναγωγὴν ἀντιοχείαν ἀπαχθῆναι, εὐσέβιον δὲ ἐπὶ ἀλεξάνδρειαν ὅπως ἀνὴρ συνόδου ἅμα ἀθανασίῳ ἀφροίσαντες, τὰ τῆς ἐκκλησίας κελεύωσι δόγματα λάκιφρος μὲν ἐν διακονῇ τὸν αὐτὸ τόπον ἄποστέλλει, δι' ἧς ἐξέρξεν ὡμολογεῖται ὑπὸ τῆς συνόδου τυπεύματα αὐτὸς δὲ ἐπὶ τὴν ἀντιοχείαν χωρήσας, εὐεπιστάτω βίτταρα γυμνασίῳ τὴν ἐκκλησίαν ἐδίδου ἵνα τὰ πλήθη πρὸς αὐτὰ ἐγὼ μόνον ἢ ἀθανασίου αἵρεσις ὑπὸ ἐυζώϊου τυγχάνουσα τὴν ἐκκλησίαν ἐχώρειν ἀλλὰ γὰρ καὶ, ὡς ἡδὴ πρὸς τὴν ἔφην, καὶ οἱ μελετήσαντες ἀκολούθησαν, ὡς περὶ τῆς πρὸς τὸν καθηγητὴν, πρὸς τὴν ὁμοφρονας διακρίνοντο κατὰ τὴν ἐν παυλίῳ ἐπίσκοπον αὐτοῖς, αὐτὸς ἀπεχώρει.

Κεφ. 7.

Ὅτι εὐσέβιος ἐν αἰθιοπίᾳ συνόδου ἐπιπέποιον παυλίῳ ἐν ἀλεξάνδρειᾳ, τρανὰ πῶς τριὰς ἡμοῦσι διακηρύξαντες.

Εὐσέβιος δὲ καλαλαβῶν τὴν ἀλεξάνδρειαν, περὶ αὐτὸν ἅμα ἀθανασίῳ συνεκρέται τὴν συνόδου συνήλθοντες ἐκ τῶν πόλεων ἐπίσκοποι, καὶ αὐτὸς πλείους ἢ ἀναγκαιοτάτων λόγους ἐγύμνασαν ἐν τῷ ἁγίῳ πνεύματι θεολογήσαντες, τῆς ὁμοσεβείας διὰ τὴν ἀναμείβαντον καὶ τὸν ἐναντιώσαντα, ἐμὸν ἑνσαρκον, ἀλλὰ καὶ ἐμὸν ἑνσαρκῶς ἀνδρῶν ἐδόκει ἐγὼ νεαρῶν πρὸς τὴν ἀθανασίαν ἐπίσκοπον εἰς τὴν ἐκκλησίαν εἰσῆγαγον, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἡ ἐκκλησία πρὸς τοὺς χριστιανῶν θεοῖς ἐφιλοθεῖται ἕτω γὰρ πάντες οἱ παλαιότεροι αὐτὸν ἔγνωσαν γυμνασίαν, ἔγραψον ἡμῖν κατὰ τὸν καὶ γὰρ ἐρρωμαῖος τε καὶ κλήμης, δαυίδος βασιλέως τε ὁ ἱεροπολίτης, καὶ σαραπείων οἱ τῆς ἀντιοχείας πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, ἐμὸν ἑνσαρκον